יא א מיי׳ וסמג שם טוש״ע

שם סעיף ד: יב ב מיי׳ שם הלכה ב

נוש"ע שם סעיף ה:

יד ד ה מיי שם הלי ג

טוטייע שם סעיף ו. מו ו ז מיי פכייו מהלי שבת הלכה א: מו ח מיי פכ"ג מהלי שבת

סלכה ז:

הלכה כבן סמג לאון סה נוש"ע א"ח סיי שב סעיף ג: יה יח י מיי פ"ל שם הלי ג

סמג עשק כ סוש"ע מייתו סיי יש כ מיי׳ פכ"ד שם הלכה א סמג שם ולאוין סה

נוש"ע א"ח סי׳ שו סעיף א:

ב ל מיי׳ שם הל"ה טוש"ע

מס מעיף ו:

לעזי רש"י

. פיישול״א. רצועה. אינשובלי״ש. כְּבָדים (של

מתקני אריגה.

ופ״ה מהל׳ דעות הל׳ ט מתו נושיו ל נווש"נו א"ח מי

יג ג מייי

א) לעיל נז: קו: [וש"נ], ב) בילה כד. ע"ז לב:, ג) פסחים יא., ד) פסחים שם, ה) פעירו בין לו. קב: סוכה לג:], ו) נ"א א"ר חייא א"ר [לקמן קמ:], קטז. ב"מ יד: (1 יומנן, ז) [נקמן קמ:], ח) [לקמן קטו. ב"מ יד: קידושין סה:], ט) כלאים פ"א מ"ט לעיל כ: עירובין עז., י) [יומא מו. סוכה נד:], ד) [מוס׳ פי"ג], ל) ב"ק לא: סנהדרין לד., מ) [לקמן קנ.], () [רש"ל],

תורה אור השלם

ו את השיר משבח רגלה יִי מְכָבָּד וְכַבַּדְתוּ מֵעֲשׁוֹת וְקָרְאתִ לַשַּׁבָּת עַנֶּג לְקָרוֹש יִיִּ מְכָבָּד וְכַבַּדְתוּ מֵעֲשׁוֹת דרכיר ממצוא חפצר ודבר

הגהות הב"ח (מ) גמ' אלא בחבל דגרדי:

גליון הש"ם

יש"י ד"ה מותר למלמלו ולא הוה מלאכתו לאימור. ע"ל קכג ע"א תד"ה בסיכי:

מוסף רש"י מאי נפקא לך מינה. אי אמינא הלכה, כל שכן דאי לא פליגי הלכה היא (צילה כד.) בין חלוקין בין לא חלוקין הלכה כמותו (ע"ז רב:). גמרא גמור זמורתא תהא. משל שוטים הוא כמו ודו אל משל שוקים יהות כמו (ב"מ מ:) זבון וחבין מגרי איקרי, כך גמרא גמור אומר למלמיד שוטה למוד הן אמת הן שיבוש ויהא לך לזמר ולשיר . (ביצה כד.) **נתמיה, חני** מלמידי של רב יוסף וקא"ל אחה מלמדני לומר הלכה כמותו ותהא לומר בעלמא כתותו ותהם כותר בעכתם דאי אין חולקין הלכה למה לי (ע"ז שם). אבל לא בחבל. שתא יניחנו שם עולמית (שם). חבל דעלמא. שחשמים לכך וחיכה למיחש שמח יניחנו שם (שם). חבל דגרדי. שחינו כחוי למילוי מים ממיד שחינו כחוי למילוי מים ממיד (שם). לא יהא קושרו. דהוי קשר של קיימא, אלא עונבו. ולא גורינן עניבה אטו קשירה (שם). כורך עליו. כריכה בעלמא (שם). שלא יענבנו. גורה משום קשירה חואיל ועסוק ככך (שם). עניבה נופא קשירה היא. וחייניו משום אב מלאכה וצו. קב:). כלי קיואי. ל אורגים (לקמן קמ:). אין ולאו ורפיא בידיה. אין וחזר ואמר לאו. רפוי היה מדן זמות תמתי למו, לפרי סים הדבר בידו, שלא היה יודע טעמו של דבר יפה (ב"מ יד:). הטומן לפת. להשתמר בקרקע, שכן דרכו (לעיד נ:) מו: להלניע (ערובין עד.). אם לה? להלגיע (עודובין עודו, אם היו מקצת עליו מגולין.
 משום ניטלין בשבת נקט לה ולא משום ניטלין בשבת נקט לה אין מקלת עליו מגולין אין מקלת עליו מגולין אין לו במה לאוחוה אא"כ מוזי העפר בידים (עודר ב), לא

חדא מינייהו. אחד מן הראשים. [ולל"א] חד מינייהו מבטל ליה כשיוליא הבהמה לא ימיר אלא מחמון ויוליאנה בדוחק: מכלל דפליגי. בממיה ואמאי איפלגו הא דמי להנך דלעיל: בותבר' קושרין דלי בפסקיא. ע"פ הבור דפסקיא לא מבטל דליהן התם: אבל לא בחבל.

> שהרי קשור ותלוי שם תמיד: ורבי יהודה מתיר. בגמרא מפרש: גבו' בחבל דגרדי. פליגי דלריך לה ולא מבטל לה: חבל דלי שלפסק. באמצעיתו: לא יהא קושר. דקשר של קיימה הוה לעולם: כורך עליו. מחבר שני ראשי הפיסוק זה על זה וכורך עליהם פונדא אזור חלול או פסקיא פיישול״א: וכלבד שלא יענבנו. לחבל. דר"י סבר גזרינן עניבה אטו קשירה ורבנן לא גזרו: מיחלף. אינו ניכר בין זה לזה ואי שרינן בדגרדי אתי למישרי בדעלמא: והושרו בפרה. ראשו אחד והשני באבוס ולא חיישינן שמא כשיתיר הפרה לא יתיר אלא הקשר שבראשה ויבטל החבל באבוס שיהא מוכן לכך או יתיר שבאבום ויבטל אותו שבפרה ונמצא האחד של קיימא: כלי קיואי. כלי אורגים. ואיידי דאיירי בחבל דגרדי נקט לה הכא: מותר לטלטלן. לשני הקנים לתשמיש אחר ואשמעינן . דאין גרדי מקפיד עליהם °ולא הוי מלאכתן לאיסור: כובד העליון והתחתון. אנשובל"ש: מהו. מי אמרינן איידי דיקירי לא חזו סתמייהו לתשמיש אחרינא °והוה ליה דבר שמלחכתו לחיסור: ורפיח בידיה. רפויה היתה התשובה בפיו אם לאסור אם להתיר: העמודים. טריור"ם בלע"ז אותם המנוקבות שאורגין בהן הנשים: דקא עביד גומא. כשחוללן מן הארך שהן ועביד תחובות בגומה מזיז העפר גומא מקום העמוד: מקצם עליו מגולין. משום ניטלין בשבת נקט לה דאי לא הוי מגולין אין לו במה לאוחזה: אינו חושש. לפי שאינה מושרשת: ולא משום מעשר. להיות בטילה בנטיעה זו וכשנוטלה יצטרך לחזור ולעשר: לפי שחין ניטלין. אף בחול מפני כובדן הלכך כל מלאכתן לכך: בותבי' מקפלין את הכלים. בגדים כשפושטן מקפלין מפני שמתרככין מכיבוסם ומתקמטים כשאינן מקופלים: אפי׳ ד׳ וה׳ פעמים. כדי לחזור וללובשן בו ביום: מיוה"כ לשבת. כגון אם חל יוה"כ להיות בע"ש: קריבין ביוה"כ. שחל להיות במולאי שבת: גבו' בשני בני אדם. כשמקפלין אותן מפשטין קמטיהן ונראין כמתקנין: ישנים. קיפולן מתקנן יותר מן החדשים שהחדשים קשין מחליהן וחין ממהרין

דמבטל ליה התם והוי קשר של קיימא

חדא מינייהו בטולי מבטיל קמ"ל אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר בן יעקב "א"ל אביי הלכה מכלל דפליגי אמר ליה מאי נפקא לך מינה אמר ליה סגמרא גמור זמורתא תהא: מתני' מאקושרין דלי בפסקיא אבל לא בחבל רבי יחודה מתיר כלל אמר רבי יהודה יכל קשר שאינו של קיימא אין חייבין עליו: גבן חבל דמאי אי לימא חבל דעלמא רבי יהודה מתיר קשר של קיימא הוא אלא ש חבל דגרדי למימרא דרבנן סברי גזרינן חבל דגרדי אמו חבל דעלמא ורבי יהודה סבר לא גזרינן ורמינהו סחבל דלי שנפסק לא יהא קושרו אלא עונבו יורבי יהודה אומר

גזרינן חבל דגרדי אטו חבל דעלמא וכר׳ יהודה א״נ אפי׳ רבנן מודו דאפי׳ בחבל דעלמא לא שכיח שיהיה קשר של קיימא כשקושרו בפרה ובאבום ולהכי לא גזור בחבל דגרדי: מקפלים כלים כו'. מכחן טליתות של ב״ה לפי שהם לורד מחר: אבל יש לו להחלית לא. ולנו שיש לנו להחליף אסור ומסתפק ר"י אי קרי יש לו להחליף כשאין לו יפה כוה:

בלל אמר ר"י. מימה היכא קאי אי אמילמיה קמייתא התם

מחיר לגמרי והכא קחני אין חייבין עליו משמע הא איסורא איכא כדדייק הש"ס לעיל וי"ל דה"ק כל קשר שאינו של

קיימא אין חייבין עליו הא של קיימא חייבין עליו ואפי׳ עניבה לאפוקי

מדרבגן דאמרו עניבה לאו היינו קשירה א"נ אמאי דקתני ברישא אין

מייבין עליהם קאי רבי יהודה: התם חבל דעלמא הכא חבל

דגרדי. וקמ"ל רב דלא

למדנו דאסור לקפל

רב נסים גאוו יש לו להחליף יחליף אין לו להחליף ישלשל בבגדיו. בבראשית דר' הושניא (פושה יא) משכחת לה, ומפרש בתוספת' ויברך אלהים את יום השביעי, ברכו בעטיפה. ר' הונא אמר צריך להחליף, אבין בן ברין ליוווליןי, אבין בן חסדאי אמר צריך לשלשל, ר' ירמיה ור' זעירא אמרו צריך לשלשל.

רבינו חננאל

בפסיקה שנייה טהר מן . המדרס שהיה טמא ופרחה אותה הטומאה. אבל דומה ואליבא דרבנן איזו אזן שנפסקה תחילה בין הפנימית בין החיצונה ונפסקה שנייה אחריה כך יהודה אם נפסקה החיצונה מאלתר טהר, נפסקה פנימית תחילה הרי מתניתין אליבא דר׳ יהודה. וופינין אליבא דר יהודה. ולפום הדין פירושה דחזקיה ור' יוחנן בסגדל שיש לו ב' אזנים, דקאמר מ"ש ראשונה אי מיפסקא אינו טהור דהא קיימא שנייה, אי אמרתחיצונה נפסקה תחילה הרי טהור מאלתר, ואי אמרת פנימית מקשי ליה שנייה נמי אי מיפסקא לא ליטהר דהא מיפטקא לא ליטוו והא קיימא ראשונה, ומ״ש פנימית בדקיימא לר׳ יהודה. אלא הכין אליבא דר׳ יוחנן איכא לאוןמה להאי בעיא כי ראשונה לר׳ יוחנן בסנדל שיש לו ד׳ יחותן בטנול שיש לו זו אזנים וכר', מימרא באזניו החיצונות בלבד, דאי מפסקא חדא סמיך על חבירתה, וחכי קאמר מאי שנא ראשונה דהא קיימא . שנייה. **ומקשינן** שנייה נמי

כורך עליו פונדא או פסקיא ובלבד שלא יענבנו קשיא דר' יהודה אדרבי יהודה קשיא דרבנן אדרבנן אדרבנן לא קשיא חבל בחבל מיחלף יעניבה בקשירה לא מיחלפא דר' יהודה אדרבי יהודה לא קשיא התם לא משום דמיחלפא עניבה בקשירה אלא עניבה גופה קשירה היא א"ר אבא יאמר רב חייא בר אשי אמר רב ימביא אדם חבל מתוך ביתו וקושרו בפרה ובאיבום איתיביה רבי אחא אריכא דהוא רבי אחא בר פפא לרבי אבא חבל שבאיבום קושרו בפרה ושבפרה קושרו באיבום ובלבד שלא יביא חבל מתוך ביתו ויקשור בפרה ובאיבום יהתם חבל דעלמא הכא חבל דגרדי אמר רב יהודה אמר שמואל "כלי קיואי מותר לטלטלן בשבת בעו מיניה מרב יהודה כובד העליון וכובד התחתון מהו ©אין ולאו ורפיא בידיה איתמר אמר רב נחמן אמר שמואל כלי קיואי מותר למלמלן בשבת אפילו כובד העליון וכובד התחתון יאבל לא את העמודים א"ל רבא לרב נחמן מאי שנא עמודים דלא אילימא דקעביד גומות גומות ממילא קא הויין דתנן שהמומן לפת וצנונות תחת הגפן אם מקצת עליו מגולין אינו חושש לא משום כלאים ולא משום שביעית ולא משום מעשר וניטלין בשבת בשדה לא אתי לאשוויי גומות הכא בבית אתי לאשוויי גומות בעא מיניה ר' יוחנן מרבי יהודה בר ליואי כלי קיואי כגון כובד העליון וכובד התחתון מהו למלמלן בשבת אמר ליה יאין מטלטלין מה טעם לפי שאין ניטלין: **כותני'** מקפלין את הכלים אפילו ארבעה וחמשה פעמים יומציעין את המטות מלילי שבת לשבת אבל לא משבת למוצאי שבת רבי ישמעאל אומר מקפלין את הכלים ומציעין את המטות מיום הכיפורים לשבת יוחלבי שבת קריבין ביום הכיפורים אבל לא של יוה"כ בשבת ר"ע אומר לא של שבת קריבין ביום הכיפורים ולא של יום הכיפורים קריבין בשבת: גמ" אמרי דבי רבי ינאי "לא שנו אלא באדם אחד אבל בשני בני אדם לא ובאדם אחד נמי לא אמרן אלא בחדשים אבל בישנים לא וחדשים נמי לא אמרן אלא בלבנים אבל בצבועים לא ולא אמרן אלא שאין לו להחליף אבל יש לו להחליף לא °תנא של בית רבן גמליאל לא היו מָקפּלִים ָכלי לבָן שלהן מפני שָהיְה להָן להחליף אמר רב הוגא אם יש לו להחליף יחליף ואם אין לו להחליף ישלשל בבגדיו מתקיף לה רב ספרא והא מיתחזי כרמות רוחא כיון דכל יומא לא קעביד והאידנא הוא דקא עביד לא מיתחזי כרמות רוחא יוכבדתו מעשות דרכיך וכבדתו שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול וכי הא ידרבי יוחנן קרי למאניה מכברותי מעשות דרכיך שלא יהא הילוכך של שבת כהילוכך של 'חוֹל יממצוא חפצך ייחפציך אסורין יחפצי שמים מותרין ודבר דבר

יש נו. אחרים להחליף היום לא: כני לבן שלהן. רבותא נקט וכל שכן לבועים: יש לו להחליף יחליף. מי שיש לו בגדים לבד מאותן שלבש בחול יחליפם בשבת: ישלשל בבגדיו. כלפי מטה שיראו ארוכים. והוא מדת עשירים היושבים בביתם ואינם לריכים לסלק בגדיהם מן הארץ בשביל מלאכה וכבוד שבת הוא: מכבדותי. שמכבדין בעליהן: שלא יהא הילוכך כו'. לקמן מפרש להו: ממלוא תפלך. כי ההוא דאמרינן בעירובין (דף להו) לא יטייל אדם לסוף שדהו בשבת לידע מה היא לריכה 0 [אחר השבת]: חפלי שמים מוחרים. כגון פוסקים לדקה ומשדכין על התינוקות ליארס (נקמן קנ.):

טהר. א״ל ר׳ יוחנן לחזקיה דאמרת לן פנים חדשות באו לכאן, כיון דתרוויהו איפסיקו בתר דאיטמי ליה אע״ג רחדא חדא איתקנא. ההוא תיקונא חדש הוא וכמאן דליתיה דמי. והכא נמי לענין כל כלי בעלי בתים, כיון שנקבן נקבין הרבה עד שהגיע לשיעור הוצאת רמון, אע״ג דמיתקני, כיון דפנים חדשות אתקינו טהר. והכין נמי לענין פרץ אמה וגדרה כו׳. ואמר חזקיה על ר׳ יוחנן

משום כדאים. כמי הכנס (ערובין שם) דלון זו שמולה (ערובין שם) דלון זו שמולה (ערובין שם) דלא משום שביעית. אם שנה שביעית היא (ערובין שם). ולא משום מעשר. דנימא נטלה לה אגב קרקע והרי הוא כלוקטה מתחילה ויהא לריך לעשר על העוסף שמא ניתוסף (עריר וא) או: לשמא נשרש ותחסף, ואם היה חושא לתעשר לריך לעשר את מוספחו, ליכא למיחש להכי, דלא נשרש (ערובין שם). וחלבי שבת. של ממיד של נין הערבים (טובה בד).

לקמוט: לבועין. קיפולן מתקנן:

מוספסו, ניסו ניסו מיסט נהכי, דמו מדס (שרובין שם). וחלבי שבת. של מיוד של נין הערנים (שובה מז).

הוצאת רמון, אע"ג דמיתקני, כיון דפנים חדשות אתקינו טהר. הרכין נמי לענין פיד אמה וגדרה כיר. ואמר חזקיה על ר' ייתנן אע"ג דאית ליה ב' אוני שרי ליה להתירו, ולא אמרינן הדווייהו, ולא אמרינן הדח מינייהו בטילה. וכן קדירה של תבשיל מותר להתירה ואע"ג דאית ליה שלא פי לאוך דיה מישר איי איי אורוייהו, ולא אמרינן הדד מינייהו בטילה. וכן קדירה של תבשיל מותר להתירה ואע"ג דאית ליה בלי קשר של עראי הוא, ולאורותף שריל הים, ולי משום דבעי ליה למא בחבל, אוקימנא בחבל, אוקימנא בחבל הגדרי ומשום גזירה. היי הודה מתיר, סבר חבל דגדרי אי קטרי ליה בלי קשר של עראי הוא, ולאורתף שריל היה בלי לא בחבל, אוקימנא בחבל, אוקימנא בחבל הגדרי ומשום גזירה. היי הודה מתיר, סבר חבל דגדרי או מיר ליה בלי קשר של עראי הוא הודר ובע עניבה און קשירה ושנינן קשירת חבל דגדרי בחבל דעלמא מיחלף לפיכך שרי, ולא אוריו, ולא אוריו, ולא מוחד הבעיל הוא מישלה ולא מוחד לבעיבה משרה מעילא היא. הוא ידובא וכי קימא בחבל הצוד מנים יד לא קטר ליה קשר של קיימא של אומנות האורג כגון האכסן והכבד שהירישה תלויה בו מלמעלה, והכבד שפשוטה עליו מגולין ניטלף בשבת. אבל העמודי גומות האורג כגון האכסן והכבד שהירישה תות הגפן, אם היו מקצת עליו מגולין ניטלין בשבת, ולא גורינן דילמא אתי לאשוויי גומות. אדב משר לשבת ובשה מצול היי בנו מתכוין לעשות גומא, והגומא ממילא קא אתי לאשוויי גומות. אדם אור מקפל הכלים מלילי שבח לשנים לא בלים חדשים אבל ישנים לא דקיפולן מחזירן כחדשים ונמצאת כי היא מלאכה. וצבועים מפ שכה ומב מצפרא לפניא ומקפל אלא כלים חדשים אבל ישנים לא דקיפולן מחזירן כחדשים ונמצאת כי היא מלאכה. וצבועים מפ שכה למפלה. ומום ברי כמלאכה הוא חום ברי כמלאכה הוא חום ברי כמלאכה ליה חדשים אבל ישנים לא דקיפולן מחזירן כחדשים ונמצאת כי היא מלאכה. וצבועים מפ שכה הוב משר מום הכי כמלאכה הוא חום. וכי ממלאכה הוא חום ברי מקפל אלא כלים חדשים אבל ישנים לא דקיפולן מחזירן כחדשים ונמצאת כי היא מלאכה. וצבועים מי מארה לום ברי מום לא התליף, אבל שנים לא התליף, אם מרים להחליף, אבל יש לו להחליף אינו מקפל.